

Stolt postiljon

Man är inte vem som helst som går Hornsgatan fram numera. Man är iförd ljusblå tenniströja och fotriktiga skor och man skjuter en mörkblå vagn framför sig, vars galonväskor dignar av tackbrev, försäkringsbesked, vykortshälsningar, räkningar, löneutbetalningar och hot om inkasso, reklamerbjudanden, fotopåsar och bokpaket, harbrev, Kalle Anka-tidningar och resekartaloger, refuseringar, kondoleanser och kärleksbetygelser.

Man går där och nickar åt höger och vänster. Alla morsar vänligt och man flinar som i den värsta pilsnerfim. Det är bara skärmmössan som fattas.

Barnen pekar och skriker "Titta!" som om man var en sevärdhet, och det är man. Man är sinnebilden för det fungerande samhället, beviset på att papperet ännu triumferar över elektroniken. Man är noggrann, ansvarstagande och effektiv. Brevbäraren - det är jag.

Liksom tusentals studerande, har jag bävat inför sommarlovet försörjningsproblem. Jag har sökt ett otal jobb, nyttiga som flärdfria. Först när jag kontaktade Posten på Rosenlundsgatan fick jag napp. "Kan du börja imorgon?" sa de, och jag hade inte hört fel.

Dagen därpå, klockan 06.30, kastades jag handlost in i brevbärarens till synes kaotiska vardag. En trappa nedom postkontoret bredde en underjordisk hangar ut sig, belamrad med hyllor på tvären och längden. Lådor, pallvagnar, paketburar, allt drogs omkring i en för mig ofattbar dans, och där vimlade av hundratals personer, var och en fullt sysselsatt med att kasta omkring försändelser åt olika håll. Det var bara att ställa sig i ledet och sätta igång. Ingen la särskilt märke till mig i villervallan, men jag kände mig omedelbart accepterad.

Vid utbärningen gick jag dubbelt med P-H. Han lärde mig allt om brevlådeteknik, hissmoral och konsten att stämpla eftersändningar. Nästa dag gick jag dubbelt med Annika, och sen var det Angelicas bit, och Pias, när hon blev sjuk, innan Lasse lärde mig gångordning på Hornsgatspuckeln. Raster var det inte gott om, en tjänstetröja och arbetsavtal kastades åt mig i farten, och det tog en vecka innan jag fattade vem som var min närmaste chef. Det var han som hette Per. Han var mycket upptagen.

Nu är jag alltså brevbärare. Så gott som fullärd. Jag har både hunnit göra misstagen och lära mig av dem. Jag håller till exempel inte längre brevbunten som en baby i famnen, för då glider försändelserna iväg åt de mest olämpliga håll. Mina blodiga nagelband är följderna av den obligatoriska manikyr som kommer av brevinkast med vassa kanter. Pekfingermuskeln är för övrigt överdimensionerad. Den håller upp själva luckan när man med höger hands resterande fingrar petar in Apollo-kartalogen, samtidigt som vänster hand är upptagen med att inte tappa de tvåhundrafyrtioåtta brev som ska delas ut i resten av huset. Skärsår, svetttränder och träningsverk tillhör yrket, liksom bitmärken från tillskyndande husdjur.

Det är inte lätt alla gånger, när brevinkasten är så små att man får vika C6-kuverten på mitten, eller när dubbla luckor och innerdörrar hindrar breven från att nå sin adressat. Man får knöla och böka och pressa in halva armen om det kniper, något som känns stressande när man vet att man har hundrafyrtio likadana inkast kvar att forcera. Om dessutom inbrottslarmet går kan man känna något som liknar uppgivenhet. Men bara lite, för egentligen är det här ett trevligt arbete. Man är populär, man blir vältränad och man får betalt för det.

Arbetskamraterna är hyvens, och aldrig har man förut fått komma in och se så många hemliga

trädgårdar och makalösa trapphusinteriörer, så många små ensliga lantbrevlådor mitt i stan, nedanför någon trappa, bakom en akacia. Och trevliga butiksinnehavare som bjuder på godis. Och så många kändisar som ... som till exempel T ... Fast nu höll jag på att försäga mig.

Man är väl brevbärare! Man har väl tystnadsplikt! Jag menar... Det bor ingen kändis som börjar på T på Bellmansgatan, ingen kändis på Södermalm överhuvudtaget. Vart fick jag det ifrån? Förresten vet jag ingenting om Posten. Skulle det ligga ett Postkontor på Rosenlundsgatan? Det kan ju vara en företagshemlighet. Såna får man inte avslöja om man är en brevbärare. Det har jag också skrivit under på. Bara så ni vet det.

Jag går gatan fram med högburet huvud. Jag har svällande lår och fickorna fulla av gummisnoddar. Och om ni någon gång hör ett gapskratt nerifrån Guldgränd, så är det bara jag som står där och glor på motionären på World Class. De går i trappmaskiner, och de betalar för det.

© Tina Messing

Även publicerad i Tidningen Södermalm nr 29, 2000